

Fodor Zsolt: Sörgyári capriccio^a

Negyedévesen a Kémiai Technológia Tanszék egyik oktatójának, Zsádon Bélának a vezetésével tanulmányi kirándulást tettünk a Kőbányai Sörgyárba. Annyi sört ihattunk, amennyit csak akartunk. A fegyelem meglazult. Bemutatták a palackozó sort is. Itt a társaság tagjai a már palackozott sört leszedegették a sorról, és ha volt náluk valamilyen táska féle alkalmatosság, akkor abba pakolták, vagy ruházatuk nagyobb külső zsebébe csúsztattak bele egyet-egyet, vagy csak a kezükben vitték el egyet. A sörgyáriak utasították őket, hogy tegyék vissza az eltulajdonított söröket. Vissza is tették, de amikor a sörgyáriak éppen másokat figyelmeztettek, újra leszedték. Végül nem is olyan kevés sörrel távoztunk. Ebből botrány lett. Telefonon bepanaszoltak minket a dékáni hivatalban. A minket kísérő oktató nagyon restellte a dolgot és kijelentette, hogy ő vegyészhallgatókat többé sörgyárba nem visz. A sörgyárban bizonyára úgy emlegettek minket, hogy itt járt Ali baba és a negyven rabló.

Évtizedekkel később, 2014 körül találkoztam volt katonatársammal, Bandival.^b Tőle megtudtam, hogy akkoriban, amikor mi a Kőbányai Sörgyárat látogatásunkkal szerencsétlítettük, az apja ott a TMK műhelyt vezette. A palackozó sor egy osztrák gyárból származott, ahol azt leselejtezték és a kőbányaiaknak nagyon olcsón eladták. Állandóan javítani kellett, sok volt az állásidő, és a kívánt mennyiségű sört nem mindig sikerült határidőre palackozni, vagy sokszor csak nagyon keservesen. Ezért meglehetősen érzékenyen érintette őket, hogy a nehezen palackozott sörből vittünk el valamennyit.

^a „Sörgyári Capriccio”: Bohumil Hrabal világhírű regénye.

^b Bandiról már írtam az „Újabb laktanyai esetek” című visszaemlékezésben.